

Fény sugar

Evangeliumi hitebresztő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

„Én veled megyek.”

Olyan sokszor állunk meg tétovázva az úton egy kis akadály előtt. Talán egy kis patak csörgedez az utunkban, amit át kellene ugranunk, vagy egy szikla, amit meg kellene másznunk, egy gerenda, amit félre kellene tennünk. Képesek vagyunk mi erre? De hányszor botlunk meg egy kis szalmaszálon, egy kis szálán és ott állunk tehetetlenül, kezünket tördelve a képzelte akadály előtt — nem tudom. Igen én nem tudom!

Vagy hányszor hajolunk le és iszunk a patak vizéből és utána jól esik leülni, vagy a szikla árnyékában hűsölünk, ráülünk a gerendára és nézzük a kilátást. — Az út szempontjából, amit meg kell tennünk, a munka szempontjából, amit el kell végeznünk, mindegy, hogy gyáván hátrálunk-e meg az akadály előtt, vagy élvezzük az út kellemességét, engedve bűnös módon az én vágyainak, ahelyett, hogy a célra tekintenénk, a feladatra, ami ránk vár.

Az a kérdés, mi volt az, ami az utadra indított, ki volt az, aki a parancsot adta. Ki kormányozza a te életedet? Ha a te hiúságod, élvezetvágyad kielégítése űzött, ha a te éned volt az, aki a parancsot adta, akkor az út végére nem érsz el, akkor az akadályokat legyőzni nincs erőd.

Ha a parancs felülről jött, ha az Úr az, aki a parancsot adta, az Úr, aki azt mondotta magáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”, akkor ő az eszközöket, a fegyvereket is megadja. Jött parancs, jött rendelet onnét felülről? Jól megértetted? Nem önnön szived diktálta azt? Kikapcsoltál mindent és lelked a mennyei vezetékekkel volt csak összekötésben? A többi vonal kikapcsolódik, a többi hang megszűnik, elhallgat és te meghallhatod a mennyei szót: „Készülj”, figyelj tovább, hisz ez még nem elég. — „Indulj” — „Én veled megyek” — „Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzön jársz, nem égsz meg és a láng meg nem perzsel téged.” És. 43:2. Nem kell várnod tovább, megkaptál mindent. A parancs megjött.

Oh mily jó hinni a mennyei szónak, bízni erejében és engedelmeskedni annak. Most már nincs arról szó az életedben, hogy merje-e megindulni, nem gördül-e akadály az utadba? Te csak eszköz vagy Urad kezében, ha nem tudná, hogy alkalmas vagy a munkára, nem kezdené el benned, nem küldene el téged. Éppen téged.

És elég lesz-e a parancs ereje odáig? Kihat-e egész utadra? Fegyvert is ad az Úr a kezébe, ami elkisér, ami nem hagy cserben: az Ige az. És hogy tudod, hogy mire lesz szükséged útközben? Egy mennyei sugár megvilágítja azt az Igét, amit az Úr a te számodra küld. Ne félj, hogy nem látsz, hogy nem hallasz!

Az Úr mondja: "... a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyitvatnak." És. 35 : 5. — Oh, mily könnyen lépsz át a patakon, a kő elgördül, a gerenda neked szolgál palló gyanánt és a szalmaszál, — az szalmaszál marad!

Dr. F. M. d.

Azoknak hitét látván. Márk 2:5.

Jézus gyógyítási történeteiben mindenütt azt látjuk, hogy Jézusnak gyógyító kegyelme válasz annak a betegnek a hitére, aki hozzá fordul. Gyakran olvassuk, hogy Jézus, mikor valakit meggyógyít, ezeket a szavakat mondja: „Legyen neked a te hited szerint.” Vagy pedig: „A te hited tégedet megtartott.” Nagy ösztönzés ez mindazokra nézve, akik valami bajukra orvoslást keresnek, hogy hittel forduljanak Jézushoz, nem felejtve azonban, hogy az evangéliumokban előforduló testi gyógyítások első sorban jelek, amelyek arra mutatnak, hogy Jézusnak van hatalma a beteg lelket, vagyis a bűnös lelket is meggyógyítani. S ebben a történetben, a gutaütött történetében épen nagyon világosan kitűnik ez, sőt még az is, hogy a lélek meggyógyulását Jézus fontosabb és elsőbrendű dolognak tartja, mint a testét.

Ebben a történetben azonban még valami más, különös dolog is megragadja figyelmünket. Az, hogy itt nem a beteg hitére felel az Úr a gyógyítással, hanem azoknak a hitére, akik a beteget odahozták hozzá. Nem felséges tanítás-e ez is, mindnyájunk számára? Nincsenek-e mindnyájunknak testi betegségeink is, de különösképen lelki betegségeink, a bűn útján járó, hitetlen hozzánktartozói, rokonaink, ismerőseink? S nem vágyunk-e reá, hogy ezek megismerjék az Urat, megtérjenek s így az ő lelkök meggyógyuljon? Óh, biztasson bennünket ez a bibliai történet arra, hogy

vigyük őket Jézus elé imádságainkban, de vigyük hittel, semmit sem kételkedvén. S vigyük akkor is, ha akadályokat látunk, ha imádságaink nem hallgattatnak meg azonnal. Imé a gutaütött barátainak is milyen akadályokon kellett keresztültrönniök és mégsem csüggedtek. Ne csüggedjünk mi sem, legyünk kitartók!

S tanuljunk még valamit a gutaütött történetéből. Bár annak a hitéről nincs szó, azért az Úr amint reátekint, rögtön meglátja a tekintetéből, hogy mire vágyik elsősorban. Nem testi gyógyulásra hanem bűnei bocsánatára. Azért adja meg neki elsősorban is ezt. Isten Szent-Lelke tehát már ebben a szegény betegben is megkezdte a munkáját, a talaj el volt készítve a gyógyításra. S bizonyára épen azért indította a Lélek olyan hatalmasan azt a négy embert is a hitnek cselekedetére, mert elérkezett az idő, hogy ez a lélek Jézussal találkozzék.

Ha minket is különösképen indít a Szent-Lélek, hogy valakié imádkozzunk, akkor legyünk benn bizonyosak, hogy nem hiába imádkozunk. Isten nem hagy cserben, akkor akarja imádságainkat egy lélekért különösen forrókká, buzgókká, kitartókká tenni, mikor már abban a lélekben is, találunk emberi szemeknek még láthatatlannal, elkezdte a maga munkáját. Abba ne hagyjuk tehát az imádkozást! Ne engedjük hitünket meg-lankadni, hanem kitartással, hittől vívjuk ki a győzelmet! Vargha Gyulán

Még nem későn.

Azt álmodtam, hogy meghaltam. A lelkem végtelen távolságon repült keresztül, míg végül megállt a menny kapuja előtt. Az ajtó felnyílt és ott állt egy menynevei hirnök, látszólag reám várt. A földi dolgokhoz szokott szememet vakította a fény, amely róla kiáradt és olyan tisztelet járta át egész lényemet, hogy úgy éreztem, hogy összeroskadok. Ekkor szavakat hallottam, amelyek úgy hangzottak, mint a menynei muzsika. És az angyal szólt: „Ne félj, a Megváltóhoz vezetlek.”

Habozva léptem át a küszöböt. Az arany utcák városában voltam és a gyöngykapu bezárult mögöttem. Nem tudom, hogy mentünk-e? A fáradtságöt nem éreztem, inkább lebegtünk. Az út végét nem láttam, két oldalon kincses kamrák végtelen sora volt. A kamrák fala kristályból volt és majdnem szízültig telve voltak arannyal, gyönggyel és drágakövekkel. Némi kamrában tündöklő kardok és lándzsák is voltak. Volt olyan kamra is, amely nem volt tele, sőt félig üresek is voltak. Minden kamra felett fénylő betűkkel egy név volt írva: Szerettem volna megkérdezni, hogy mit jelent ez, de a tisztelettől szólni se mertem.

Hirtelen megálltam. Nem az én nevem ez? — És valóban az egyik kamra felett az én nevemet láttam. Félig telve volt kincsekkel. Nem bírtam tovább és félénken kérdeztem: „Menynei küldött, óh, mondd meg nekem, mit jelent ez a sok felhalmozott kincs? Mit jelentenek itt ezek a nevek és mért van az én földi nevem itt ez ajtó felett?” Komolyan és szeretettel nézett rám miközben felelt: „Látod” — mondta — „ez mind a tied volt, ameddig a földön jártál. Az Úr gyermekei számára készen vannak a kincsek és ahányszor imádkoznak, átváltoznak azok lelki

ajándékokká és leszállnak reá. Itt van a hűség aránya, a vigasztalás gyöngyei, a szeretet drágakövei, diszkard és süveg a kísértések ellen, életkedv, öröm a munkában és a győzelem bizonyossága, mindaz, ami után egy keresztyén szíve vágyik, itt van bőségben. Emlékezzél a Megváltó szavára: Kérjetelek és adatik néktek. (Máté 7:7.) Itt vannak bőségben az eszközök hozzá. Minden kamrában annyi kincs van, hogy minden keresztyén tökéletes boldogságban élhetne élete végéig, ha ezeket a kincseket mind felhasználná. De csak kevesen teszik ezt, a legtöbben saját erejükkel próbálkoznak és sóhajok közt jajveszékelnék saját gyengeségük felett.” Elhallgatott. Mintegy megbűvölten csüngtek a szemeim az ajkán, majd a félig megtelt kamrára pillantottam, amely felett az én nevem volt. Életemnek sok csüggetegen és gyáván eltöltött órájára gondoltam. Sok elvégzetlen feladatra, a kemény harcokra és a sok kudarcra. Milyen másképpen lehetett volna minden, hogy ha a számomra elkészített kincseket felhasználtam volna. — Megtörten rogytam össze. „Késő, késő” — kiáltottam kétségbeesetten — „óh hadd forduljak vissza, nem léphetek az Úr trónusa elé! Megvettem az Ő adományát.” Az angyal szeliden emelt fel. „Nem így” — szólt — „te megváltattál. Az igazság ruhájában, amit a Megváltó szerzett meg neked, az Úr elé léphetsz. Azok a kincsek megkönnyítették volna az életedet, a munkád értékét a százszorosára emelték volna, de ehhez már késő van. — menjünk tovább.”

És mi mentünk Még nagyobb lett a fény, ami körülvevett, vakította a szememet. — Felébredtem, a nap a szemembe sütött. Komoly feladatok előtt álltam, de nem féltem.

Kérjetelek — és megadatik és a ti örömeitök teljes lesz. Hála az Úrnak, még nem volt későn.

A kiskorúnak megjelentve.

Keisser misszionárius mondja el a következő történetet az „Anutu” című könyvében:

Gamangoka volt a legértelmetlenebb nő, akit valaha tanítottam. Képtelen volt egy bibliai történetet is megtanulni. A férje is megtett minden lehetőt, hogy tanítsa őt, de nem maradt meg semmi sem a fejében. Végre a keresztyének kérésére megkereszteltük. Nem sokáig élt már ezután. Erősen meghült és pár nap múlva mondta a hozzátartozóinak, hogy meg fog halni. Sokat imádkozott. Egyszer, miután eszméletlenségéből magához tért, így szólt: „Látam az Úr Jézust. Tudtomra adta, hogy magához vesz. Ő tudja, hogy én bűnös vagyok, de nem taszít el magától.” Néhányszor kérte, hogy a közös esti áhitatot nála tartsuk. Ilyenkor a végén ő imádkozott, pedig azt rendes körülmények közt férfiak szokták. A férjének pedig azt mondta: — „Mondd meg az embereknek, hogy ne hagyják el az Úr Jézust és ne szomorítsák meg a bűneikkel; mert Ő meghalt mindnyájunkért.” Szombaton azt mondta, hogy a következő csütörtökön fog meghalni.

Legtöbbször nyugodtan feküdt, néha fájdalmaokról panaszkodott. Egyszer hallották, amikor így imádkozott: „Úr Jézus, köszönöm Tenéke I, hogy megismerhettek és nem kell pogányként meghalnom.” A környezetének azt mondta: „Jézus szorosan fogja a kezemet és nemsokára magához vesz.” Egy ember figyelmeztette: „Ne beszélj mindig a halálról. Még fiatal vagy és a kis gyermekeidnek még szükségük van rád.” — De ő határozottan válaszolt: „Én az Úr Jézushoz megyek és ti nem tudtok visszatartani.” Egyszer összegyűltek a keresztyének és a gyógyulásáért imádkoztak. Amikor ezt meghallotta, szemrehányást tett nekik: „Ne törőd-

jetek velem, én az Ur Jézushoz megyek és O fog az én gyermekeimről gondoskodni.” Ugyanaznap meglátogattam a súlyos beteget és kérdeztem, hogy hisz-e az Ur Jézusban? Mire azt felelte: „Ez csak nem nagy feladat!”

Ezen az éjszakán elbucszott a gyermekeitől és azután nyugodtan fekiüdt szegényes fekvőhelyén. Majd az összegyűlt emberekhez fordulva mondta: „Látom az Urat; Ő értem jön!” Azután nagy hangon kiáltotta: „Jézus, Te az enyém vagy! Jézus, Te az enyém vagy — enyém — enyém!” Azután a feje lehanyatlott és utolsó lélegzett. Csütörtök volt, ahogy ő azt előre megmondta.

Ennek az együgyű asszonynak a csudálatos halála feltűnést keltett. Csudát láttak benne és egy férfi így szólt:

„Barátaim, hatalmas dolgokat cselekszik közöttünk az Úr Jézus!”

Gandhi,

India egyik vezető férfja, 15000 hallgató számára rendezett gyűlést. India ünnepelt szónokai beszéltek előbb, azután emelkedett fel Gandhi szólásra. Feszült figyelemmel lesték szavait. A beszéde egy mondatból állott: „Az a férfi, akinek legtöbbet tartozom és akinek India legtöbbet tartozik, egy férfi, akinek lába India földét sohasem érte. Ez a férfi Krisztus.”

Gondolatok.

Mi szeretnénk, ha a Szent-Lélek rendelkezésünkre állana olyankor, ha mi a szükségét érezzük. Ez nem lehetséges. Mi a szolgálai kell, hogy legyünk, rendelkezésére kell állnunk mindig, különösen abban a pillanatban, amikor győzelme kell kivívnunk a régi természetünk felett.

Nem a templom teszi szentté az embert, hanem az ember a templomot.

Gyermekeinknek!

Szentjános bogárka.

Ernöke falura ment, de nagyon idegennek érezte magát a kis tudatlan falusi gyermekek között. Nem tudott megbarátkozni velük. Különösen a gyermekek káromkodása és durvasága esett rosszul neki.

Egy nap kint sétált apjával késő este az erdőben s egyszer csak mit lát? A fű között apró, fénylő pontcskák mozogtak ide s tova, s keskes fényöktől ragyogott az erdő.

Ernökét szinte elragadta a tünényes látvány s egy kis fénylő pontcskát felvett, de rögtön ijedten dobta el.

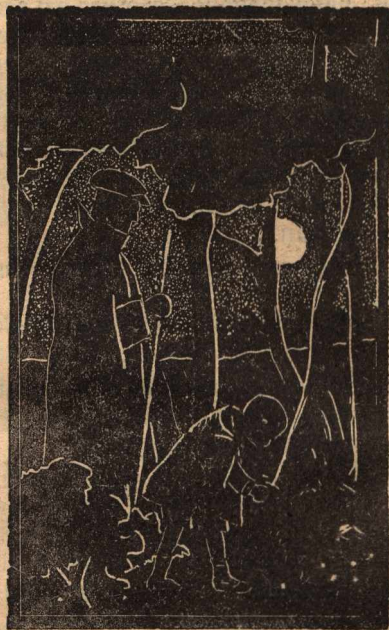
— Hisz ez valami csunya kukac.

— Igen fiam — felelte az apja komolyan — ez a ragyogó állatka önmagában csak csunya kukac, de csodálatos fényt kapott, amely a sötétben megvilágítja az utját. Maga a csunya kis bogárka nem látható, de ugy-e mégis milyen gyönyörűsége a fénye? Tudod-e, mit mond neked ez, Ernőkém?

— Nem tudom — felelt Ernöke.

— Látod Ernőkém, ugy-e te is önmagadban egy ilyen nyomorult kis férgecske vagy, de az Úr kegyelme elvezetett a világosságra, ismered az Úr Jézust, az ő gyermeke vagy. Itt e gyermekek között olyan nagy a sötétség, nincs a ki világosságot vigyen. Nem azt kívánná most tőled a Megváltó, hogy közéjük menve mint ez a kis szentjános bogárka, a sötétbe világosságot vigyél? Te pedig ahelyett kikerülsz őket s elhúzódsz előlük.

Ernökét nagyon megragadták ezek a szavak s kérte az Úr Jézus csodálatos világosságát ahhoz, hogy segítségére lehessen sötétben élő kis társainak. Az Úr meg is áldotta mun-

káját, mert a kis vad falusi gyermekek mind többen csoportosultak Ernöke köré, úgy hogy nemsokára az Úr kegyelme folytán vasárnapi iskola létesült a faluban.

Hát te kedves gyermek, nem szeretnél ilyen kis szentjános bogárka lenni?

„Ugy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássak a ti jócselekedeteiteket s dicsóítsék a ti mennyei Atyátokat.“

A piros csákó.

Ferike apját nem ismerte. Az anyja nem törődött vele, este sokszor részegen jött haza. Ferike legjobban érezte magát az utcán. Minden kiskorától megállt. Ott minden az övé volt. Különösen karácsonykor gyönyörködött a tündöklő üveglak

mögött levő csillogó aranyláncokkal, aranydiókkal diszitett fenyőfákban. A másik kirakatban meg katonák masiroztak. Mi minden volt ott? Ágyu, szekér, meg puská, kard, trombita, dob és egy piros csákó. Ferike vágyódva nyujtotta ki dermedt kis kezét, hogy magához szorítsa azt a sok kincset, de óh, jajj, reszkető keze a hideg üveglapon fennakadt. Szeme könnybe lábadt, szívét valami összeszorította. Milyen boldog is lehet a gyáros bácsi Palikája, hisz neki csákója is van és multkor, mikor sétálni ment az anyjával, egy kard is volt az oldalán.

Egyszerre álmódzásából durva hang rázta fel:

— Nem mentek el innét! Nem látni miattatok semmit sem.

És hogy a szegény kis bámuló gyerekek hamarabb megértsék, egy botot forgatott meg kezében.

Ferike ijedten szaladt a kocsútra a fenyegető bot elől. Csak a botot látta és azt a csunya bácsit hallotta és nem vette észre a robogó autó lámpását, nem hallotta a tülkölést és az emberek ijedt kiabálását.

Ferikét elgázolta az automobil, eszméletlenül vitték be a kórházba.

Amikor magához tért, valami csudálatos helyen volt. A szoba fala fehér volt, minden ragyogott a tisztságtól. Ó egy szép kis hófehér rácsos ágyban feküdt. Oh, be szép is volt minden. Álom ez? Ferike megdörzsölte a szemét. Várta, hogy mikor jön oda részeges anyja és veri ki az ágyból. De egyszerre egy kedves testvér hajol fölé, mosolygó, barátságos arccal.

Ferike azt hitte, hogy az égben van. És amint a takaróra esett a tekintete, jajj, mit látott ott! Puskát, kardot, csákót és egy gyönyörű kis karácsonyfát.

Vágyva nézett oda, kezével oatosan tapogatva nyúlt feléjük és egyszerre egy ujjongó kiáltás tört ki belőle:

— Nincs itt az üveg! — és a

csákót boldogan szorította dobogó, hálás kis szívéhez

*

Nem tudom olvastatok-e a Bibliában az arany utcák városáról, a drágagyöngy kapuról? Olvastatok-e arról, hogy az Ur Jézus az Ő nyáját hives legelőn legelteti? Vajjon ezeket a dolgokat nem úgy néztétek-e, mint Ferike a kirakatablakon keresztül a játékokat? De ha a sziveteket átadjátok az Ur Jézusnak, akkor meglátjátok, hogy ez nem csak ígélet, hanem valóban is a tietek lesz minden.

Az odaajándékozott születésnap.

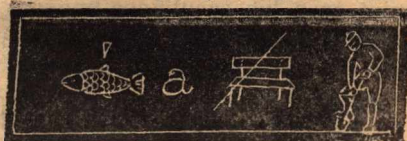
Tegnap lett öt éves a kis Mária. Elkészítettük a születésnap asztalát, rajta voltak a tavasz legszebb virágai és öt fénylő gyertyácska égett. Egy nagy képeskönyv is volt az asztalon, egy nagy famadar és egy pompás csokoládé baba.

A kis Mária ott állt csodálkozva, ragyogó szemében tükröződött a gyertya fénye. Kis karjait széjjeltárta, mintha magához akarná ölelni a kincseit. De egyszerre csak odajött hozzám, gyengéden megfogta a kezemet és mondta:

— Ugy szeretném neked odaadni a születésnapomat.

Amikor ezt mondta, úgy éreztem, mintha egy égi létrán állnánk, aminek a felső végén ott áll az Ur és szeretettel néz le ránk.

Képrejtvény.

Megfejtések a levelező-néni címére:
Klotildfalva, u. p. Piliscsaba küldendők.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jun. 1. II. Sám. 2:1-10—3:1. Megkérdez-e te is az Úrtól, ha valahová menni akarsz, hogy megfelel-e az Ő akarata-nak? tme Dávidnak megmutatja az Úr, hogy hová menjen, mert Dávid tőle kér tanácsot. S Hebronban készíti el számára az Úr az alkalmat, hogy kifejezze háláját a Jábes emberei iránt. Ahová az Úr küld bennünket, ott alkalmat is készít számunkra, hogy elvégezzünk valamit, ami az Ő akarata. S mily alázatosan szól Dávid ezekhez az emberekhez, mindamellett, hogy épen a saját királyságát kell nekik bejelentenie. Az alázatos ember alázatos marad minden körülmények közt, azért emelheti Isten mindig magasabbra.

Luk. 12:1—12.

Jun. 2. II. Sám. 5:1—5; 6:1—11. Az igazán alázatos ember nem kelti föl más emberek irigységét, ha Isten magas polcra emeli, hanem megnyeri bizalmukat. Így indul neki Dávid az uralkodásnak. Első dolga az Isten ládáját hazahozni. Uzza története kissé nehezen érthető, még Dávid is nehezen értette meg s bosszankodott rajta. Arra akar itt reámutatni az Úr, hogy ami igazán szent, ahhoz nem szabad tisztátalan, szentségtelen kezekkel nyulni, még ha azt véli is valaki, hogy ő azt a szent dolgot valami veszedelemtől akarja megővni. Isten gondoskodik róla, hogy ami az övé, azt Ő meg is oltalmazza.

Luk. 12:13—21.

Jun. 3. II. Sám. 6:12—23. Ahol az Úr ládája, vagyis az Úrral való szövetségnek a jelképe van, az a ház áldott ház. Meny-nyivel inkább az olyan ház, amelyben szoros-an ragaszkodnak ahhoz a lelki szövetséghez, amelyet az Úr Jézus Krisztus által kötött velünk Isten. Dávid is örömmel és hálaadással viszi haza az Úr ládáját. S mily kevésbé tudja megérteni ezt az örömet Mikál. Aki nem ismeri az Urban való örömet, az nem érti meg azokat, akik részesei ennek az örömnak. A világ gyermeke különválasztja az örömet az Istennek tiszteletétől, a hívő embernél ez a kettő egy és ugyanaz.

Luk. 12:22—31.

Jun. 4. II. Sám. 7:1—16. Isten gyermekének első gondolata mindig az ő Istene, nem pedig saját maga. De Isten gyermeke is gyarló ember, s még abban is tévedhet, hogy hogy szolgálhat az Úrnak. Isten gondolatai nem a mi gondolataink, s nekünk alázatos szívvvel el kell fogadnunk, ha Isten néha keresztülhúzza egy-egy szép tervünket, melyről azt hittük, hogy az Ő dicsőségét szolgáljuk vele. Istent legjobban dicsőítjük, ha mindenkor kész va-

gyunk alázatos és engedelmes szívvvel meghajolni az Ő akarata előtt.

Luk. 12:32—40.

Jun. 5. II. Sám. 7:17—29. Dávid nem nyerhette meg saját gondolatának beteljesülését, de annál többet és nagyobbat nyert, Istennek csodálatos ígérését fiára és egész házanépére vonatkozólag. S Dávid nem ragaszkodik makacsul a maga gondolatához, hanem megérti Isten gondolatának nagyságát és mélységét, s nem csak belenyugszik, hanem mélységes hálaadás-sal fogadja. Így lesz a visszautasított kérés hatalmas neveiő eszköz Isten kezében, amely által engedelmes gyermekét előbbre viszi az Ő ismeretében.

V. Móz. 6:4—13.

Jun. 6. Luk. 16:19—31. Akik a földi dolgokhoz ragaszkodnak, azok itt a földön elérik szívök vágyát, a földi javakat, de bizony azokból semmit sem vihetnek át az örökkévalóságba. Ott ébrednek csak arra a borzasztó valóságra, hogy koldusszegények, meztelenek, s nem vár rájuk egyéb, mint az örök győtrelem. Oh mennyivel jobb elszakadni a földiektől, elveszteni a magunk életét, hogy megnyerhessük azt a másikat, azt az igazit, amelyet Jézus szerzett meg számunkra a keresztfán, s amely nem ér véget a halállal, hanem átnyulik a boldog örökkévalóságba.

I. János 4:16—21; Máté 13:31—35; Csel. 4:32—35.

Jun. 7. Zsolt. 36. Isten kegyelmességét és hűségét csak az őszinték, az igazszívűek ismerhetik meg, a gonoszok előtt rejtve marad. De aki bűnbánó szívvvel odajárult az életnek forrásához, akinek lelki szemeit megnyithatta az Úr az Ő világosságának meglátására, az boldogan tapasztalja ennek a kegyelemnek megszabadító erejét, ennek a hűségnek a megoltalmazó és megtartó hatalmát. Ott állsz-e te az Úr szárnyának árnyékában?

Luk. 13:22—30.

Jun. 8. II. Sám. 9. Ha Dávid, a gyarló, földi ember tudott irlalmasságot cselekedni Mefibosettel, Jonathánnak kedvéért, mennyivel inkább kész a jóságos Isten irlalmasságot cselekedni velünk szent Fiának kedvéért. Ha Jézushoz tartozunk, ha az Ő házanépéből valók vagyunk, mint Mefiboset a Jonathánéból, akkor helyünk van Isten kegyelmének asztalánál, s részünk van Jézusnak minden gazdagságából, csak ki kell érte nyujtanunk hitünknek kezét.

Luk. 14:1—11.

Jun. 9. II. Sám. 12:1—10. Mily szomorú dolog azt látni, hogy Istennek kedves és gazdagon megáldott emberét is megei-

tette a test kívánsága és a szemek kívánsága. (I. Ján. 2:16.) „A kívánság megfogván, bűnt szül” (Jak. 1:15.) s egyik bűn a másikat vonja maga után. Nem volt elég Uriástól elvenni a feleségét, Uriást meg is kellett ölni. Óvakodjál az első lépéstől, az első kísértéstől! Tartsd tisztán a szivedet, s ne engedj szemeiden és füleiden keresztül semmi olyan dolgot beléhatolni, a melyek megfertőzhetnének. Jól megválaszd barátaidat, olvasmányaidat, szórakozásodat. Mindenben csak azt válassz, ami közelebb visz az Úrhoz.

Luk. 14:12—24.

Jun. 10. *II. Sám. 12:13—23.* Ha a bűnt bűnbánat követi, akkor Isten megbocsátja a bűnt. De a bűnnek megvannak a maga következményei, amelyeket hordozni kell. Ha valaki mértéktelen étellel megrontotta az egészségét, az, ha bűnbánata folytán elnyeri is Isten bocsánatát, kénytelen, talán egész életén át hordozni a mértéktelen étel által szerzett betegséget. Szabad kérnünk Istent az ilyen következmények elhárítására is, s Ő neki van hatalma meg is szabadítani tőlük, ha jónak látja. De ha lelki nevelésünk szempontjából szükségesnek látja meghagyni, alázatosan el kell azt is fogadnunk atyái kezéből.

Luk. 14:25—35.

Jun. 11. *II. Sám. 15:1—15.* Absolon nem nyíltan nyeri meg az Izrael fiainak szívet, hanem alattomban. Az alattomos ember mindenre kész, még arra is, hogy a tulajdon apját megcsalja és elárulja. Milyen nagy fájdalom lehetett ez Dávidnak, aki különösképen szerette ezt a fiút. De bizonyára neki is szüksége volt még erre a megpróbáltatásra. Isten nem fenyt súlyosabban, mint amennyire azt elviselhetjük, s mint amennyire az javunkra szolgál.

Luk. 15:1—10.

Jun. 12. *II. Sám. 15:17—30.* Mennyire meglátszott Dávidon, hogy ő ezt a mostani nagy megpróbáltatást igazán Isten kezéből vette. Nem zúgolódik, nem átkozódik, hanem csendesén és nyugodtan készül arra, hogy a várost Absolon támadásától megóvja. Nem magára gondol, hanem másokra. Gíteus Iltait vissza akarja küldeni szülőhelyére, hogy megkímélje a harctól. A papokat is biztonságba helyezi, az Is-

ten ládájával együtt. Magát pedig nyugodtan Isten kezébe helyezi. Az ilyen, Isten iránt hűséges emberekhez ragaszkodnak azáltal az igazszívű emberek olyan hűségesen, mint Dávidhoz Gíteus Iltai. A hűségnek gyümölcse: hűség.

Péld. 9:1—10.

Jun. 13. *Lukács 14:16—24.* „Immár minden kész.” Ez a szó számunkra azt jelenti: „Elvégeztetett!” (Ján. 19:30.) Hallottad-e már a meghívást? S elfogadtad-e? Vagy neked is van valami kifogásod? A mindennapi munkád? az üzleted? a családod? Tudod-e, hogy ha te nem mégy, mennek helyetted mások? Talán a pogányok. Annyi bizonyos, hogy a vacsoráló ház meg fog telni, de ha te kívül maradsz, akkor jaj neked! Hiába zörgetsz majd akkor, mikor már késő lesz. (Luk. 13:24, 25.) Halld meg tehát a szót: „Ma, ha az Ő szavát hallod, meg ne keményítsd a szívedet.” (Zsid. 3:7, 8.)

I. Ján. 3:13—18; Máté ev. 9:9—13; Róm. 10:1—15.

Jun. 14. *Zsolt. 37:1—11.* A rövidlátó ember azt szeretné, ha minden jó azonnal megkapná a maga jutalmát, minden rossz a maga büntetését. De az örökkévaló Isten másképp látja jónak. Mindennek meg kell érnie, ki kell fejlődnie, a jónak is, a rossznak is. Az aratáskor a tiszta gabona a csűrbe kerül, a konkoly a tűzbe. Azért hát csak csendesedjél le te hívő lélek, ha látszólagos igazságtalanságok felháborítanak. Bizzál mindent az Úrra, magadat és másokat, Ő mindent jól intéz.

Luk. 15:25—32.

Jun. 15. *II. Sám. 16:1—15.* Mindig jobban és jobban látjuk Dávid lelkében Isten munkájának a gyümölcseit. Szeretettel átengedi Sibának, mit Mefibóset szeretete neki és házanépének szánt. Nem haborodik föl Semei ellen, és nem úgy fogadja annak szidalmazását, mint Isten által megengedett szenvedést. Sokkal nagyobb fájdalom neki az Absolon hálátlansága és lázadása, de azzal is úgy számol, hogy az Urat állítja maga közé és Absolon közé. Így tégy te is a te ellenségeddel, akkor is, ha a jóbarátból vált ellenséggé.

Luk. 15:25—32.

Vargha Gyuláné.

Isten adta számunkra a törvényt és az evangéliumot. A törvény meghajlít és összetör; az evangélium felegyenesít és megment. A törvény megmutatja nyomorult voltunkat és az adósságunkat; az evangélium rámutat Isten gazdagságára és Isten kegyelmére. A Biblia a legújabb könyv azok számára, akik legrégebben ismerik és olvassák.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébe” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.